

ВИКТОР ЮГО

INFERI

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

*В незримото да си, в глъбта недостижима!
Витае в етера вина и укор има
в ридаещия воден звън;
незнайни призраци сред сенките студени
се носят и летят погинали вселени
като в ужасен безконечен сън.*

*В тях втренчен поглед впил е може би всемирът;
и лудия им бяг със скръбен зрак полират
звездите — бухалски очи.
За цар и за монах, за принц и роб са казън,
за всеки, с плаща чер на вечността премазан,
там, дето в мрака нищо не личи;*

*савани вейт те, дрънчат с безброй вериги,
гъмжат от червеи, чудовища, интриги,
пред бездна спрели с вид суров,
и хвърлят факлата в пастта на ветровете
те — сенки, мисълта сковали между двете
злини: каторга и раззинат ров.*

*Вървят! И пеят тук едни като в Гомора,
а други — призраци безплътни — без умора
са все по техните следи;
от пропаст в пропаст ги запраца и насреща
изпречва се нощта най-черна и зловеца
и плаши ги с най-страшните беди.*

*Вървят! Просторът е бездънен, глух. Крилата —
ужасни корабни платна — браздят мъглата.
Ни котви има, ни весла.
Градушка дупчи им лицата, студ ги свива
и бърше стреснат дъжд с ужасната си грива
по челото им гъстата мъгла.*

*Каторга на смъртта, вертеп и гроб раззинат!
Аз зървам ги, луни смрачени, да преминат —
ужасен полет в дим и прах;
над тях пълзят мъгли и ужаси беззвездни,
гълбта отхвърля ги и зейват нови бездни
под бездната, раззината пред тях.*

*Секат пространството, понесени, терзани
от бури и покой, от бесни урагани;
бездънният и жив всемир
в безбрежната мъгла не ги дори съглежда
и носят се — лица унили, без надежда, —
изчезват все и мяркат се безспир.*

*Кълба, където сме, Спасителю, изгнани,
планети-карцери и светове-зандани,
на казън черните вълни,
които плискат се, и в черни водовърти
свистят платна от мрак и мачтата се кърти,
и тръпката на вечността кълни.*

*След тях въртопите, на фурии подобни,
се носят — извори на плачове надгробни,
на ужас, стонове и страх,
на отчаяние, на потрес и досада, —
заливат бездната и жертвите на ада
и ливват своята гадост върху тях.*

*Бедняци, клетници, които Бог наказва;
тук миналото ги гризе — кървяща язва,
с лица в решетките крещат:
— Къде сме?... — С гласове отпаднали ридаят,
а с остри върхове осеян е безкраят
и те подобно циреи гноят.*

*Ридае Цезар тук и Борджия се хили,
Комод сънува и Ахаб трепти без сили,*

тръстта тук шепне: — Искам аз!
И фараони, и безброй Сарданапали!
И червеите меч въртят и вятър жали,
и ларви веят чорли в леден мраз.

Отцеубийци и предатели презрени,
човеци-вълци и лисици, и хиени,
тирани с поглед подивял;
цвърчи плътта им, от дамгата прогоряна,
над тях небето се чернее — страшна рана,
и виждат в нея своя лют кинжал.

За всички тоя мрак е черно огледало,
злодейства в себе си и плачове побрало;
навред по мрачния си път
съзират минала престъпност и химери...
— Къде е майка ти? — Нерон от страх трепери.
— Къде е брат ти, Каине? — кръщят.

А по-надолу, във воняща глъб — вселени,
беззвездни светове, и от смъртта презрени,
там злото стяга възли зли.
Небе, по-черно от самата нощ, трепери,
и там като огрян сиял би и Тиберий —
през непрогледно-гъстите мъгли.

Цветуци райове преди, звезди сияйни,
сега руини са и мрачини безкрайни;
зловеци личинки, яйца,
ужасни семена — летят в нощта студена,
влекат се — гнойни от проказа и гангрена —
безбройни черно-чумави слънца.

Безглави скелети и черепи без тяло,
зли влъхви, тракащи ги — топки на сметало,
и адски вой на мъртвци;
и хидри, дракони, пороци — гмеж зловеща;

*ридае ужасът, щом зърне ги насреща —
пред нищото с избодени гледци.*

*Къде са тръгнали? Нощта след миг ги скрива.
Небето ги зове със сянка милостива,
но те се сричат в пропастта.
Кой знае докога сред мъртвите планети
ще скитат, чоплени от ларвите проклети —
от санитарите на вечността!*

*О, колко ужас по земята, ужас в гроба!
Как бихме тръгнали, ако в среднощна доба,
сред гръм и мълнии на две
небето сцели се и сграбчи ни тъмата
и зърнем кораба ужасен на Съдбата,
поел към тия страшни светове!*

11 юни 1854

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.